

καθήκον του μετά θρησκευτικῆς εὐλαδείας, πληγωθεὶς εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς Τριπόλεως ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν πόδα καὶ ἔνεκα τῆς πληγῆς ἀπεβίωσε μετὰ παρελευσιν 2 μηνῶν, ἀφήσας πολυάριθμον οἰκογένειαν εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν καὶ οὔτε λεπτὰ ἔλαβε ἢ οἰκογένειά μας παρὰ τοῦ Δημοσίου».

Στὸ πιστοποιητικὸ τῶν Κεφάλαια — Οἰκονομοπούλου περιέχονται:

—«... (ὁ Π.Ρ.) ὦν κατὰ τὸ 1821 ἑτῶν 30, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Ἀθ. Σιώρη ἐπὶ κεφαλῆς πότε μὲ 20 στρατιώτας καὶ πότε μὲ 25, ὡς καὶ ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς τοῦ Γεν. Κολοκοτρώνη, παρευρέθη εἰς τὰς ἐξῆς μάχας: Καρύταινα, Βαλτέτσι, πολ. Τριπόλεως μέχρις ἀλώσεως αὐτῆς, ἐν ἣ ἐπληρώθη καιρίως καὶ ἐθεραπεύθη ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Γ. Γιατράκον ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἐξοδεύσας πλεόντων χιλίων δραχμῶν καὶ ὡς ἐκ τῆς πληγῆς ἀπεβίωσε κατὰ τὸ 1829 ἔτος, ἐπομένως ἐξακολουθῶν πολεμῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ παρευρεθεὶς εἰς τὰς μάχας Ἀργους, Δερβενακίων, Π. Πατρῶν, Νεόκαστρον, Ἀθήνας καὶ εἰς τὰ κατὰ Ἰμβραήμ Μανιάκι, Δραμπάλα, Τρίκορφα... ἔδειξε ἀπαραδειγμάτιστον πατριωτισμόν.

(Κατ' αἴτησιν τῶν κληρονόμων του Γεωργίου καὶ Λυμπέρη)

Ἀθαν. ἱερεὺς Ρούπος

Ἀριθ. Μητρ. 12106 — ἀριθ. φακέλ. 19144

Λαιμπρὸς πολεμιστὴς κατὰ τὸ 21 ἦταν καὶ ὁ ἱερεὺς Ἀθανάσιος Ρούπος, ὁ ὁποῖος προσέφερε πολλές ὑπηρεσίες, χωρὶς νὰ τύχη καμμιάς ἀμοιβῆς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν.

Στὸν φάκελλό του ὑπάρχει πιστοποιητικὸ τῶν Καν. Δεληγιάννη, Δ. Πλαπούτα καὶ Ἰω. Θ. Κολοκοτρώνη (Καρύταινα 16 Ἰουνίου 1844), αἴτησις τοῦ ἰδίου πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴ Ἐκδουλεύσεων (Καρύταινα 16 Μαΐου 1846) καὶ αἴτησις τοῦ θεοῦ υἱοῦ του Λεωνίδα Παπαθανασίου, ἱεροδιακόνου, τοῦ μετέπειτα ἱερέως καὶ διδασκάλου Ἰσαρι Λεωνίδα Οἰκονομοπούλου (Ἰσαρι 12 Ἰουνίου 1865).

Στὸ πιστοποιητικὸ ἀναφέρεται:

Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ὅτι ὁ κύριος Π α π α θ α ν ἄ σ ι ο ς Ρ ο ῦ π α ς ἐκ τοῦ χωρίου Ἰσαρι, τοῦ δήμου Λυκοσούρας, ἅμα ὅτε ἤρχισεν ὁ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ἱερός ἀγὼν λαβὼν τὸν τίμιον σταυρὸν εἰς τὰς χεῖρας του ἔτρεξεν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, παρευρέθη εἰς διαφόρους ἐχθρικές μάχας, προτρέπων καὶ νουθετῶν τοὺς συνεχωρίους του πρὸς τοῦτο...

Στὴν αἴτησί του ὁ Ἀθαν. ἱερεὺς Ρούπος γράφει:

«Εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος συνετέλεσε τὰ μέγιστα καὶ ὁ κληρὸς προτρέπων καὶ ἐνθουσιῶν τοὺς Ἕλληνας διὰ νὰ τρέχωσι προθύμως πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν.

Ἀπὸ τὸ αἶσθημα τοῦτο ὀρμώμενος καὶ ὁ ὑποφαινόμενος κάτοικος Ἰσαρη, τοῦ Δήμου Λυκοσούρας ἔλαβον εἰς χεῖρας τὸν τίμιον σταυρὸν ἀμέσως μετὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ μετὰ τῶν στρατιωτῶν ὄσων ἠδυνάμην νὰ στρατολογήσω παρευρέθη εἰς διαφόρους κατὰ τῶν ἐχθρῶν μάχας.

Διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις μου ταύτας ἀνεφέρθη εἰς ὄλας τὰς κατὰ καιροὺς συσταθείσας ἐξεταστικὰς ἐπιτροπὰς, ἀλλὰ κακῆ τύχῃ δὲν ἔτυχον μέχρι τοῦδε τῆς ἀνηκούσης ἀμοιβῆς...

«... τὰς ἐποίας ὑπέστην ὡς παραμελήσας καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος τὴν ἐπιτήρησιν καὶ βελτίωσιν τῶν κτημάτων μου, εἰς μὲν τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος ἀφοσιωθεὶς...

Γεωργάκης Ρούπας

ἀριθ. φακ. 19149 — ἀριθ. Μητρ. 12143

1) Αἴτησις Γ. Ρούπα, κατοικοῦ Ἰσαρι (Σινάνο 10 Ἰουνίου 1845)

2) Πιστοποιητικὸν τῶν Γ. Κεφάλαια, Ἀν. Παπαδημητρίου καὶ Ἀναγν. Οἰκονομοπούλου.

«... ὅτι ὁ Γ ε ω ρ γ ά κ η ς Ρ ο ῦ π α ς, κάτοικος Ἰσαρι... ἐτάχθη ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἐμοῦ καὶ τοῦ Ἰω. Θ. Κολοκοτρώνη, ἔχων μαζί του ὅτε μὲν πέντε, ὅτε δὲ δέκα στρατιώτας καὶ ἔλαβε μέρος διὰ τῶν ὄπλων εἰς τὰς μάχας Καρυταίνης, Συλίνης, Δερβενακίων, Τριπόλεως καὶ Γράνας...».

Δράκος Ρούσσο

Ἀριθ. φακ. 9414 — ἀριθ. Μητρ. 5464

1) Αἴτησις τοῦ Ἀγγελῆ Ρούσσου, κληρονόμου τοῦ ποτὲ Δράκου Ρούσσου, κατοικοῦ Ἰσαρι (Ἰσαρι 20 Ἰουνίου 1865).

2) Πιστοποιητικὸν τῶν Γ. Κεφάλαια καὶ Ἀναγν. Οἰκονομοπούλου (Ἰσαρι 20 Ἰουνίου 1865).

«... ὅτι ὁ Δράκος Ρούσσο, ὦν κατὰ τὸ 1821 ἔτος ἡλικίας ἐτῶν 40 ἔλαβε τὰ ὄπλα εἰς χεῖρας του καὶ ὡς ἐπιλεκτός στρατιώτης ἐτέθη ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν Π. Κατριβάου καὶ Ἀθ. Σιώρη καὶ ἔτρεξε κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς ἐπαναστάσεως καὶ παρευρέθη εἰς τὰς μάχας Καρυταίνης, Βαλτετσίου, πολιορκίαν καὶ ἄλωσιν Τριπόλεως, Γράνας, Λεβιδίου καὶ Βερβένων, Ἀργους, Δερβενάκια, Π. Πατρῶν...

Ἰωάννης Ρούσσο

ἀριθ. φακ. 19157 — ἀριθ. Μητρ. 12150

1) Αἴτησις τῶν Ἀθανασίου καὶ Ἰωάννου τοῦ ποτὲ Ἰωάν. Ρούσσου, κατοίκων Ἰσαρι 15 Ἰουνίου 1865).

2) Πιστοποιητικὸν τῶν Γ. Κεφάλαια καὶ Ἀναγ. Οἰκονομοπούλου (Ἰσαρι 15 Ἰουνίου 1865).

«... ὅτι ὁ Ἰω. Ρούσσο... ὦν κατὰ τὸ ἔτος 1821 ἡλικίας τριᾶκοντα ἐτῶν... ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Δημητρίου Καραλή καὶ Ἀναγν. Οἰκονομοπούλου, ὡς στρατιώτης. Παρευρέθη εἰς τὰς μάχας Βαλτετσίου, Καρυταίνης, πολιορκίαν Τριπόλεως καὶ ἄλωσιν αὐτῆς, Κορίνθου καὶ πολιορκίαν Ναυπλίου, Παλ. Πάτρας καὶ τὰς κατὰ τοῦ Ἰμπραΐμη μάχας, Δραμπάλα, Μανιάκη καὶ Τρίκορφα καὶ εἰς Ἀθήνας κατὰ τοῦ Κιουταχῆ. ἔλαβε μέρος ἐνεργητικὸν εἰς ὄλας τὰς μάχας μετὰ γενναϊότητα ὡς ἐπιλεκτοῦ στρατιώτου...».

Κανέλλος Σκυλομούτης

Ἄριθ. φακ. 19135 — ἀριθ. Μητρ. 12097

1) Αἴτησις Κανέλλου Σκυλομούτη, κατοίκου Ἴσαρι (Ἴσαρι — 13 Ἰουνίου 1865) ἀγράμματος (διὰ Λεωνίδα Παπαθανασίου, ἱεροδιακόνου).

2) Πιστοποιητικὸν τῶν Γ. Κεφάλαια καὶ Ἄναγν. Οἰκονομοπούλου (Ἴσαρι 14 Ἰουνίου 1865).

«... ὅτι ὁ Καν. Σκυλομούτης, ὄν κατὰ τὸ 1821 ἔτος 28 ἐτῶν... ἔτρεξεν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Δημ. Καραλή καὶ Ἄναγν. Κότζίρα, πότε μὲ πέντε, πότε μὲ δέκα στρατιώτας... εἰς τὰς μάχας Καρυταίνης, Βαλτετζίου, πολιορκίαν Τριπόλεως, Γράνας καὶ ἀλώσεως αὐτῆς, Δερβενάκη, Ἄργος, παλαιὰς Πάτρας, εἰς τὰς κατὰ τοῦ Ἰμπραῖμ μάχας, Δραμπάλας, Τρίκορφων... ὡς καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τοῦ Κιουταχῆ...».

Δημήτριος Τίγκας

Ἄριθ. φακ. 2269 — ἀριθ. Μητρ. 1046

1) Αἴτησις Δημ. Τίγκα, κατοίκου Ἴσαρι (Σινάνον 18 Μαΐου 1865).

2) Πιστοποιητικὸν Γ. Κεφάλαια (Σινάνον 18 Μαΐου 1865)

«... ὁ Δ. Τίγκας... καὶ ὑπηρέτησεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ Ἰω. Θ. Κολοκοτρώνη, παρευρεθείς... τῆς Καρυταίνης, Βαλτετσίου, ἄλωσιν Τριπόλεως, Ἄργους καὶ Δερβενάκια εἰς Δραμπάλα καὶ Τρίκορφα...».

(Διὰ τοῦ πληρεξ. δικηγόρου Ἀ. Κατριβάνου)

Δῆμος Τζαγκόγεωργας

Ἄριθ. φακ. 9402 — ἀριθ. Μητρ. 5530

1) Αἴτησις Δήμου Τζαγκόγεωργα, κατοίκου Ἴσαρι (Σινάνον τῆ 20 Ἰουνίου 1865).

2) Πιστοποιητικὸν τῶν Γ. Κεφάλαια καὶ Ἄν. Οἰκονομοπούλου (Σινάνον 15 Ἰουνίου 1865).

«... ὅτι ὁ Δῆμος Τζαγκόγεωργας, ὄν κατὰ τὸ 1821 ἔτος ἐτῶν 22... ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἀθαν. Σιώρα καὶ Ἄναγν. Οἰκονομοπούλου... παρευρέθη εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς Τριπόλεως καὶ εἰς τὰς μάχας Βαλτετζίου, Πατρῶν, Δερβενάκια, Ἰμπραῖμη, Ἴσαρι, Καρυταίνης, Ἄργους, Μανιάκι, Νεόκαστρον... ὑπηρέτησας ὡς γενναῖος στρατιώτης...».

Παναγιώτης Τσαγκόγεωργας

ἀριθ. φακ. 4313 — ἀριθ. Μητρ. 3071

1) Αἴτησις Θεοδώρου Δημητρίου καὶ Παναγιώτου, υἱῶν τοῦ Παν. Τσαγκόγεωργα (Ἴσαρι 15 Ἰουνίου 1865)

2) Πιστοποιητικὸν τῶν Γ. Κεφάλαια καὶ Ἄναγν. Οἰκονομοπούλου (Ἴσαρι 15 Ἰουνίου 1865).

«... ὅτι ὁ Π. Τσαγκόγεωργας, ὄν κατὰ τὸ 1821 ἡλικίας ἐτῶν 35... ἔλαβε τὰ ἔπλα καὶ ἐπικεφαλῆς δεκαπέντα συγγενῶν του στρατιωτῶν καὶ ὑπὸ

τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἄναγν. Οἰκονομοπούλου καὶ Δ. Καραλή παρευρέθη εἰς τὰς μάχας Καρυταίνης, Βαλτετζίου, πολιορκίαν Τριπόλεως, τῆς Γράνας καὶ τῆς ἀλώσεως Τριπόλεως, Ἄργους, Δερβενάκια, πολιορκίαν Πατρῶν καὶ Κορίνθου καὶ εἰς τὰς κατὰ τοῦ Ἰμπραῖμ μάχας, Δερβενάκια, Δραμπάλα, Τρίκορφα, Ἴσαρι καὶ εἰς Ἀθήνας κατὰ τοῦ Κιουταχῆ...».

Νικόλαος Τζαντίλης

Ἄριθ. φακ. 19153 — ἀριθ. Μητρ. 12147

1) Αἴτησις Δημ. Τζαντίλη, κατοίκου Ἴσαρι, υἱοῦ τοῦ Νικ. Τζαντίλη (Ἴσαρι 15 Ἰουνίου 1865).

2) Πιστοποιητικὸν τῶν Γ. Κεφάλαια καὶ Ἄναγν. Οἰκονομοπούλου (Σινάνον τῆ 10 Ἰουνίου 1865).

«... ὁ Ν. Τζαντίλης, ἐτῶν ὄν κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος (ἀγῶνος) 37... ὡς στρατιώτης... ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν Κολοκοτρωναίων, Κεφάλαια καὶ Σταματελοπούλου... εἰς τὰς μάχας Βαλτετζίου, ἄλωσιν Τριπόλεως, Ἄργος, Δερβενάκια, Νεόκαστρον, Μανιάκι, Δραμπάλα, Τρίκορφα...».

Ἀσημάκης Τσαντίλης

Ἄριθ. φακ. 9410 — ἀριθ. Μητρ. 5481

1) Αἴτησις Ἀθανασίου Τσαντίλη, κατοίκου Ἴσαρι (Ἴσαρι 20 Ἰουνίου 1865).

2) Πιστοποιητικὸν τῶν Γ. Κεφάλαια καὶ Ἄν. Οἰκονομοπούλου (Ἴσαρι 16 Ἰουνίου 1865).

«... ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Ἴσαρι... ποτὲ Ἀσημάκης Τσαντήλης ὄν κατὰ τὸ ἔτος 1821 ἡλικίας ἐτῶν 20... ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Σιώρα ὡς στρατιώτης... μετέσχε... εἰς τὰς μάχας Καρυταίνης, Βαλτετζίου, πολιορκίαν καὶ ἄλωσιν Τριπόλεως, Κορίνθου, Δερβενάκια, Δραμπάλα, Τρίκορφα...».

Πανάγος Τσαντίλης

Ἄριθ. φακ. 19161 — ἀριθ. Μητρ. 12154

1) Αἴτησις Ἀναγνώστη Πανάγου Τσαντίλη, κατοίκου Ἴσαρι (Ἴσαρι 15 Ἰουνίου 1865).

2) Πιστοποιητικὸν τῶν Γ. Κεφάλαια καὶ Ἄν. Οἰκονομοπούλου (Σινάνον 10 Ἰουνίου 1865).

«... ὁ Πανάγος Τσαντίλης ἐτῶν 24 ὄν κατὰ τὸ 1821... ὑπηρέτησεν ὡς ὑπομοπουλοῦ ξῆς τὴν πατρίδα... ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Θεοδώρου καὶ Πάνου Κολοκοτρωναίων καὶ τοῦ Νικήτα Σταματελοπούλου καὶ Π. Κεφάλαια... εἰς Βαλτετζιον, ἄλωσιν Τριπόλεως, Ἄργος, Δερβενάκια, Νεόκαστρον, Μανιάκι, Δραμπάλα, Τρίκορφα...».

Π Ο Λ Ε Μ Ο Ι

1912 - 1913, 1922, 1940 - 41

"Όπως είναι γνωστό, οι Βαλκανικοί πόλεμοι, που έγιναν για την απελευθέρωση υποδούλων αδελφών μας και έδαφών έλληνικών, προκάλεσαν τότε πανελλήνιο συναγερμό.

Στόν ξεσηκωμό αυτό δέν υστέρησαν και οι συμπατριώτες μας Ίσραηλιό: όχι μόνον εκείνοι που ζούσαν στο χωριό, αλλά και εκείνοι που είχαν μεταναστεύσει.

Άπό τους πρώτους ήρθε ο Παντελής Σιώρης, σαν Γαριβαλδινός αξιωματικός, και μαζί του πολλοί άλλοι Ίσραηλιό.

"Όλοι πήγαιναν στόν πόλεμο με πραγματικό πατριωτικό ένθουσιασμό. Πολλοί άφησαν τις σπουδές και τις εργασίες τους για να πάρουν μέρος στόν μεγάλο απελευθερωτικό πόλεμο, σαν έθελονταί.

Άπό τό Ίσραηλ — όπως διηγούνται οι παλιότεροι — ξεκίνησαν οι πολεμιστάι με τραγούδια και χαρές, δλόκληρος δέ ο πληθυσμός ήταν σε πραγματικό συναγερμό.

Μετέσχον σαν έφεδροι αξιωματικοί οι γιατροί Άθ. Ν. Σιώρης και Χρ. Π. Κυριαζής, και μετέπειτα οι Γιάννης Εύθ. Ανδριόπουλος ιατρός, Γρηγ. Ν. Καραλής, φαρμακοποιός, Ν. Ί. Κατριβάνος, ιατρός, κλπ. και οι μόνιμοι αξιωματικοί Δημ. Άν. Τασιόπουλος, Θεόδ. Κ. Σιώρης και Θεόδωρος Άλ. Ρούσσο.

Ο τελευταίος ήταν φοιτητής της Νομικής, όταν εκηρύχθη ο πόλεμος τό 1912 και προτού περατώσει τις σπουδές του κατατάχτηκε στό στρατό με τόν βαθμό του ένθυπασπιστή. Στή διμοιρία του έλαχε ή τιμή να ρίξει τήν πρώτη βολή κατά του έχθρου και να προελάση νικηφόρος.

Ο Θ. Ρούσσο, πολεμώντας με γενναιότητα έπεσε ήρωϊκώς στό Μπιζάνι, τόν Ίανουάριο του 1913.

Στους Βαλκανικούς πολέμους έφονεύθησαν, εκτός από τόν Θ. Ρούσο και οι Όδυσ. Ά. Κατριβάνος, Άπ. Κ. Οικονομόπουλος.

Στή Μικρασιατική εκστρατεία πήραν μέρος πολλοί Ίσραηλιό, στρατιώτες και αξιωματικοί.

"Όπως γράφουμε και άλλο, έφονεύθησαν οι αξιωματικοί Δημ. Άγγ. Σκελλαριάδης, άνθυπίλαρχος και Θεόδ. Κ. Σιώρης, ταγματάρχης.

Στρατιώτες έφονεύθησαν ή συνελήφθησαν αιχμάλωτοι, οι Μιχ. Π. Χαραλαμπίδης (τελειόφοιτος της Νομικής), Θεόδ. Δ. Σταματόπουλος, Ίωάν. Ά. Κατριβάνος, Θεόδ. Πούλου Χρόνης, Θεόδ. Π. Τσαντίλης, Χαρ. Ήλ. Φωτόπουλος, Γεώργ. Δ. Ζορμπάς.

Στήν Άλδανία, τό 1941, μετέσχον πολλοί Ίσραηλιό, έδωσαν δέ άπ' αυτούς πολλοί και τή ζωή τους ή έτραυματίστηκαν.

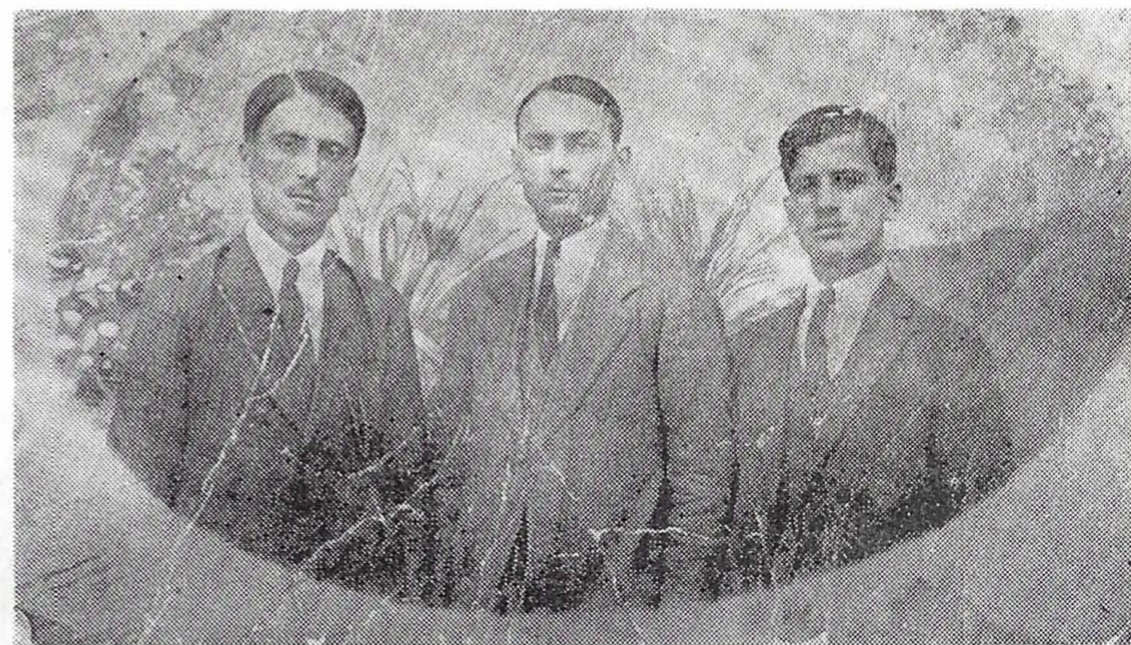
Έφονεύθησαν, ο έφεδρος ύπολοχαγός πεζικού Κυριακος Χρ. Κυριακόπουλος, πρό του Άργυροκάστρου, όπου και έτάφη, ο λοχίας Στάθης Παν. Ζιόμπλας και οι στρατιώτες Παν. Ήρ. Άποστολόπουλος, Χαρ. Άν. Λάμπρος, Νικ.

Θεόδ. Κ. Σιώρης
ταγματάρχης

Ίσραηλιό στρατιώτες Μ. Άσίας: Έξ άριστερών (Α' σειρά): Ν. Άσ. Τσουτσομπής, Β. Π. Ζιόμπλας, Γ. Βουζίκας. Β' σειρά: Γ. Άποστολόπουλος, Γ. Δ. Ζορμπάς και Ά. Σ. Σιώρης

Άλλη φωτογραφία Ίσραηλιών: Άθ. Σαρ. Σιώρης, Νικ. Άσ. Τσουτσομπής, Γεώργ. Δ. Ζορμπάς

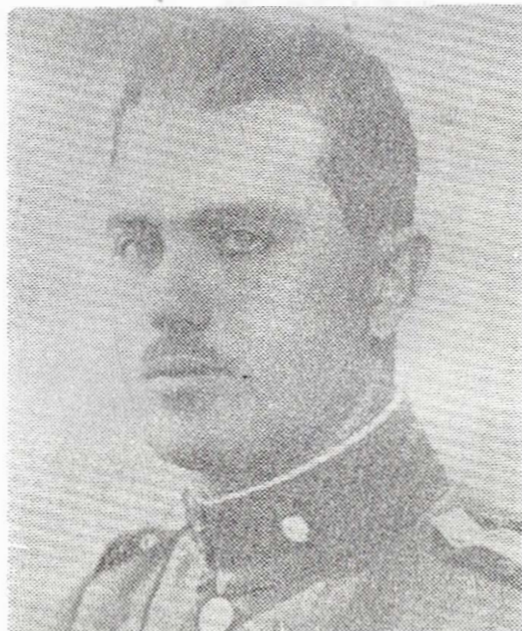
Α. Σακελλαριάδης

Ίω. Ε. Ανδριόπουλος

Θ. Δ. Οικονομόπουλος

Γρ. Ν. Καρυλῆς

Ἄθ. Δούκουρης, Γεώργ. Π. Ἀλεξανδρῆς, Ἄθην. Γ. Κωστόπουλος, Θεόδ. Π. Κωνσταντακόπουλος (Χρῶσα).

Ἐτραυματίσθησαν οἱ Ἄπ. Γ. Σωτηρόπουλος, Ἄριστ. Χ. Κυριακόπουλος, Δημ. Γ. Κυριακόπουλος, Παν. Φ. Τόγκας, κ.ἄ.

Ἐπίσης ἐτραυματίσθη ὁ μόνιμος ἀνθυπολοχαγὸς Θεόδ. Δ. Οἰκονομόπουλος, ὁ ὅποιος ἔφερε τὸν βαθμὸ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου ἐν τιμητικῇ ἀποστρατείᾳ, ὅτε ἀπεβίωσε.

Ἔπεσαν ὑπὲρ πατρίδος

ΛΕΙΩΜΑΤΙΚΟΙ

1) Σιώρης Κ. Θεόδ., Ταγματάρχης, 2) Σακελλαριάδης Ἄγγ. Δημήτριος, Ἀνθυπίαρχος, 3) Ρούσος Ἀλ. Θεόδωρος, Ἀνθυπασπιστής, 4) Κυριακόπουλος Χρ. Κυριάκος, Ἐφεδρὸς Ὑπολ) γός, 5) Ζιόμπολας Παν. Εὐστάθιος, Λοχίας.

ΟΠΛΙΤΑΙ

6) Οἰκονομόπουλος Κ. Ἄπ., 7) Ἐηρόκωστας Ίω. Θεόδ., 8) Κατριδάνας Χαρ. Δημ., 9) Ἀλεξανδρῆς Π. Κων., 10) Ποῦλος Π. Δημ., 11) Γιαλαμᾶς Πέτρος

Ἡλ., 12) Τσουτσουμπρῆς Ἀσημ. Ν., 13) Δούκουρης Ν. Παν. 14) Ζοριμπᾶς Δημ. Γεώργ., 15) Ρούπας Ν. Παν., 16) Κατριδάνας Ἄν. Ὀδυσ., 17) Χρόνης Πούλου Θεόδ., 18) Φωτόπουλος Ἡλ. Χαρ., 19) Τσαντίλης Π. Θεόδ., 20) Χα-
ραλαμπόπουλος Π. Μιχ., 21) Παπανδρέου Ἄρ. Ἄνδρ., 22) Σταματόπουλος Δ.
Θεόδ., 23) Ἐηρόκωστας Β. Ἄθ., 24) Ρούβαλης Ν. Παν., 25) Κατριδάνας Ἄνδρ.
Ἰωάν., 26) Ἀποστολόπουλος Ἡρ. Παν., 27) Λάμπρος Ἀναστ. Χαρ., 28) Δού-
κουρης Ἄθ. Νικ., 29) Ἀλεξανδρῆς Π. Γεώργ., 30) Κωστόπουλος Γ. Ἄθ., 31)
Κωνσταντακόπουλος Π. Θεόδ.

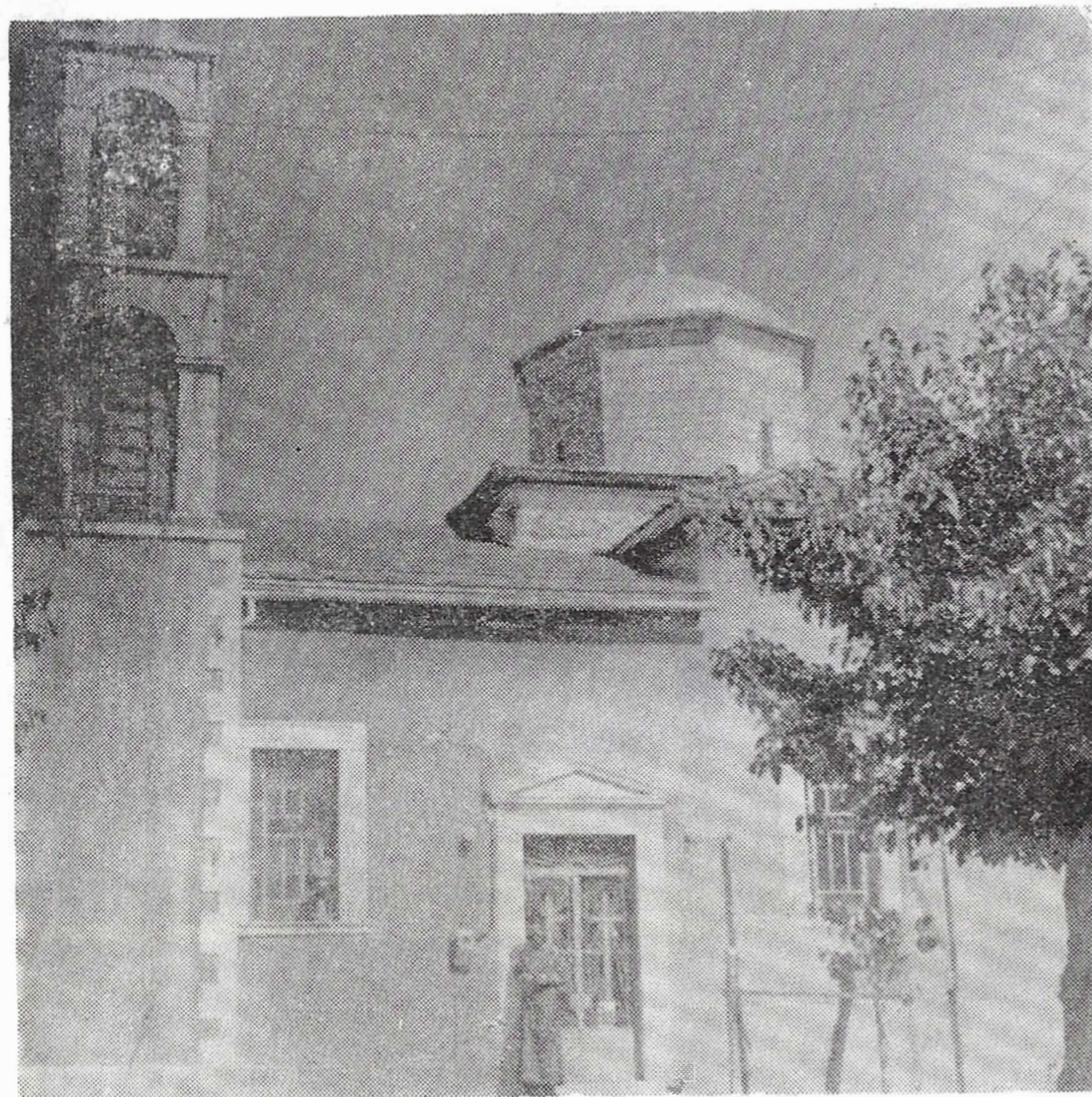

Ἀπενεμήθη μετὰ θάνατον στὸν Στάθη Π. Ζιόμπολα

Πολεμιστὰ τῆς Ἀλβανίας: στὴν πρώτη σειρὰ οἱ Π. Ἄρ. Ροῦσος, Στ. Π. Ζιό-
μπολας, Βασ. Ν. Παρπαῆς καὶ Ἄριστ. Ἄθ. Ζώης (Βασταῖος). Στὴ δεύτερη
συμπολεμιστὰ Βασταῖοι

ΝΑΟΙ ΚΑΙ ΙΕΡΕΙΣ

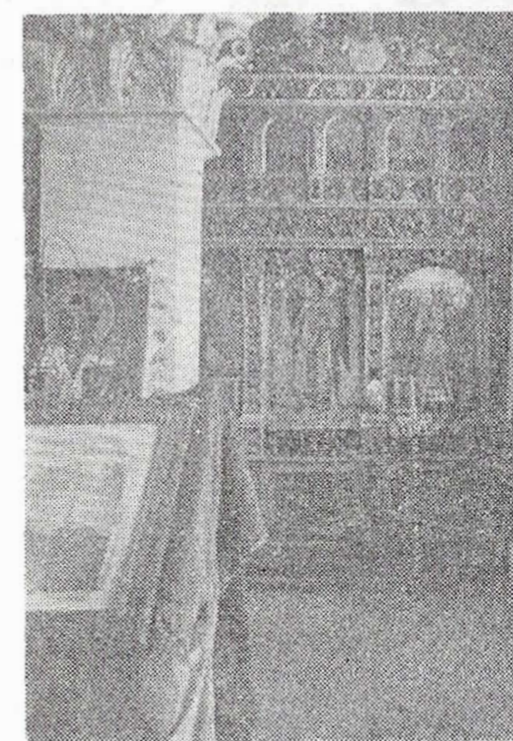
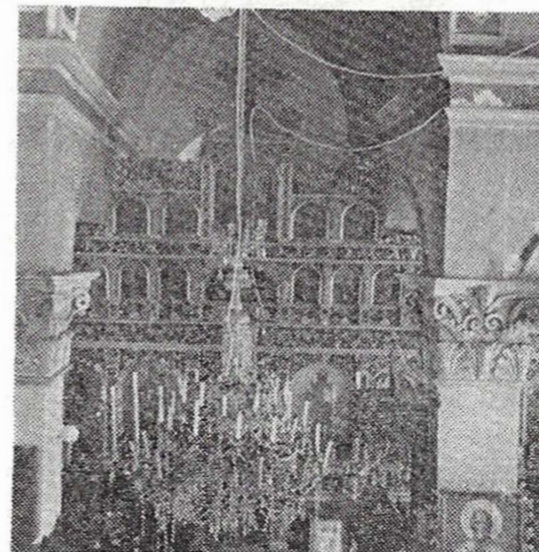
Ο περικαλλής μητροπολιτικός ναός του Ἁγ. Νικολάου
 με τὸ ἐπιβλητικὸ κωδωνοστάσιό του

ΤΟ ΙΣΑΡΙ ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἓνα ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς καὶ ἐπιβλητικὸς ναοὺς τῆς ἐπαρχίας μας: τὸν Ἁγ. Νικόλαο, ποὺ γιορτάζεται στὶς 3 Δεκεμβρίου. Γιατί ὑπάρχει κι' ἄλλος ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου, στὴν ὀμόθυμη κοιλάδα, ἀλλ' αὐτὸς εἶναι τοῦ Ἁγ. Νικολάου τοῦ νέου καὶ γιορτάζεται στὶς 9 Μαΐου.

Ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς εἶναι βυζαντινοῦ ρυθμοῦ, με θαυμάσια ἐσωτερικὴ διακόσμηση, πλούσια τέμπλον καὶ ἀρίστη εἰκονογράφηση. Τὸ κωδωνοστάσιό του, ὑψηλότατο, δεσπόζει τῆς κομποπόλεως. Οἱ κώδωνές του, οἱ παλαιοί, ἤκουσαν θαυμάσια καὶ ἤκούοντο πολὺ μακρὰ (Χράνοι, Χωρέμι κλπ.).

Ἡ πρὸ τοῦ ναοῦ πλατεῖα, διεμορφώθη καὶ ἐπεριμανδρώθηκε περὶ τὸ 1915, κατὰ τὸ 1935—36 ἐκοσμήθη καὶ μετὰ τὸ Ἡρώων, ποὺ εἶναι ἔργο τοῦ Συλλόγου Ἰσαραίων Ἀθηνῶν.

Ἔχει μιὰ ἱστορία ἡ ἐκκλησίᾳ μας αὐτή. Εἶχε κατασκευασθῆ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ '21. Ἀλλὰ κατὰ τὴ μάχη, ποὺ ἔγινε τὸ 1825 μετὰ τὸν

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου
 Νικολάου μετὰ τὸ θαυμάσιον τέμπλον

Ἰμβραήμ μέσα στὸ Ἴσαρι, ὁ ἐπιδρομεὺς σχεδὸν τὴν κατέστρεψε. Ξανακτίστηκε μετὰ καὶ ἔγινε πραγματικὰ περικαλλής, προκαλοῦσα τὸν γενικὸ θαυμασιό.

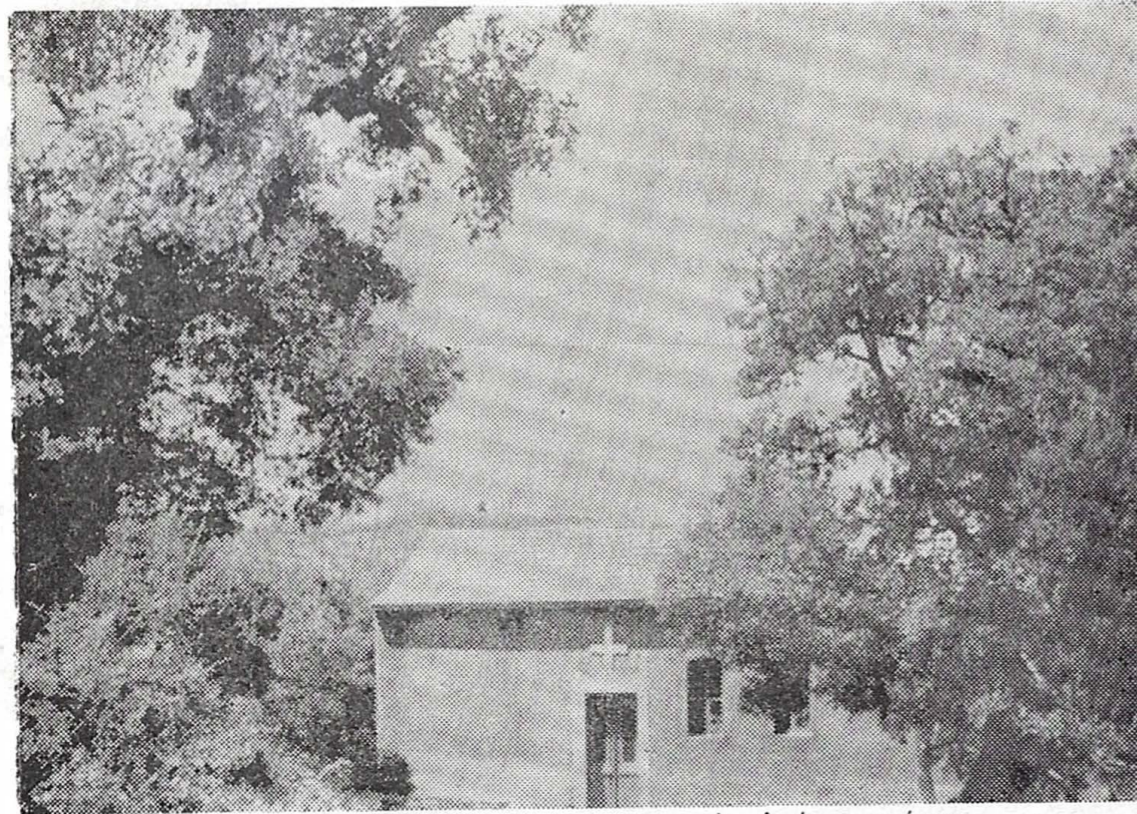

Κατὰ τὸ 1821, ἀπὸ ἔγγραφες μαρτυρίες πληροφοροῦμεθα, ὅτι εἰς τὰ ἔσοδα τῆς Μητροπόλεως Χριστιανουπόλεως (Ἀρκαδιάς), στὴν ὁποία ἐκκλησιαστικῶς ὑπήγετο καὶ τὸ Ἴσαρι, περιείχοντο καὶ εἰσφορὰς τοῦ ναοῦ μας.

Στὸν ἀπολογισμὸ τῆς Μητροπόλεως αὐτῆς ἀναφέρονται καὶ τὰ ἑξῆς: 9 Ἰουνίου 1822, ἐμβατικά καὶ λοιπὰ εἰσοδήματα, ἐκ τῶν 2 ἱερέων Ἴσαρι γρόσια 65. 1823: Σακελλάριος ἀπὸ Ἴσαρι γρ. 52, λειτουργία Ἴσαρι 20, Ἐπιτροπὴ Ἴσαρι 46. 1824: οἱ δύο ἱερεῖς Ἴσαρι 56, Ἐπιτροπὴ Ἴσαρι 32.

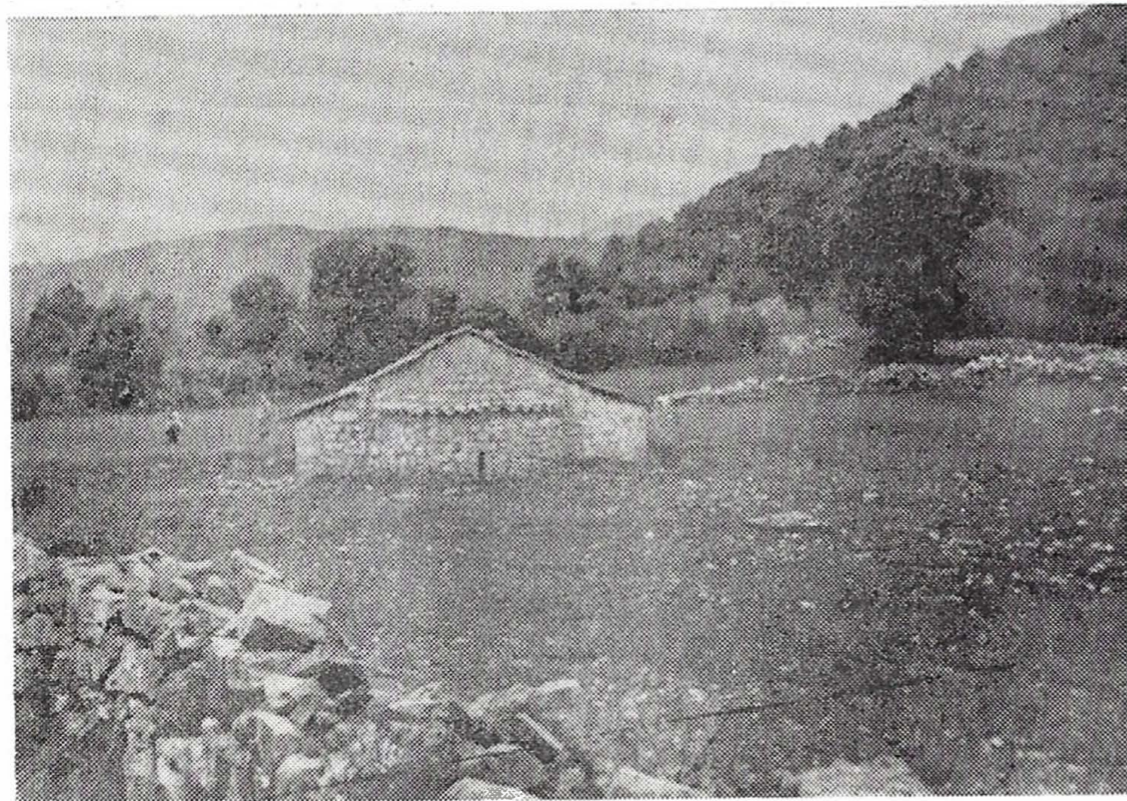
Τὸ Ἴσαρι ἔχει κι' ἄλλους ναοὺς, ἐξωκκλήσια γραφικὰ, με ἱστορία καὶ ὠραῖες ἀναμνήσεις.

Ο ναός τῆς Παναγίας βυθισμένος στὸ πλούσιο πράσινο

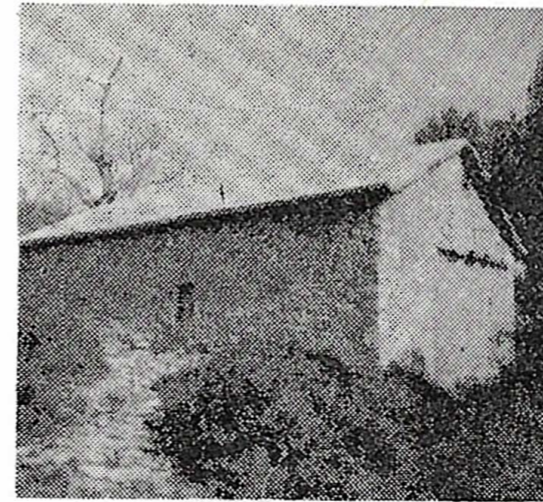
Τὰ ἀπαριθμοῦμε: Ὁ Ἅγ. Πέτρος, ὁ Ἅγ. Νικόλαος, ἡ Παναγία, ὁ Ἅγ. Βασίλης, ὁ Ἅγιο Λιάς, ὁ Ἅγιο Θανάσης, ὁ Ἅγιώργης, ὁ Ἅγιο Δημήτρης, ἡ Ἅγία Παρασκευή, ἡ Ἅγία Κυριακή, ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας καὶ ἡ Ἅγία Βαρβάρα στὸ ἄκρο τοῦ χωριοῦ, κοντὰ στὸ παλαιὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο.

Ἐπίσης στοὺς συνοικισμοὺς Πετροβοῦνι καὶ Βοϊβόντα εἶναι ἀντιστοίχως οἱ ἐκκλησίαι Ἁγιάννης καὶ Ἅγ. Σπυρίδωνας.

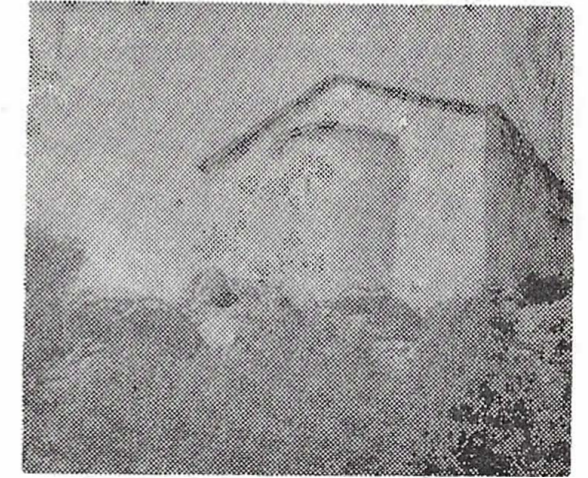

Ἀνατολικὴ ἄποψις τοῦ Ἁγιοβασίλη

Ὁ Ἅγ. Πέτρος εἶναι ὁ ναὸς τοῦ Νεκροταφείου μας. Εἶναι στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ χωριοῦ καὶ περιβάλλεται ἀπὸ μεγάλο περίβολο, γεμάτο ἀπὸ κυπαρίσσια, πουρνάρια κι' ἄλλα δέντρα. Ὁ τοῖχος τοῦ περιβόλου ἐκτίσθη τὸ 1912 καὶ ἔγινε μὲ δαπάνη τῶν Ἀνδρέα καὶ Βασίλη Μεντιῆ.

Ὁ Ἅγιώργης

Ὁ Ἅγιο Λιάς

Ὁ Ἁγιοβασίλης μὲ τὴν ὠραία πηγή του

Ἡ Ἅγία Παρασκευή

Ἡ Παναγία εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα ἐξωκκλήσια μας καὶ ἐσυγκέντρωνε πολὺ κόσμο στὴ γιορτὴ τῆς σὺς 15 Αὐγούστου. Τὸ θαυμάσιο καὶ ὑποβλητικὸ περιβάλλον τῆς προσήλκυε τὸ καλοκαίρι πολλοὺς ἐκδρομεῖς Ἰσρααίους καὶ ξένους. Ἐκεῖ στὴν ἐξοχὴ κρυσταλλοπηγὴ τῆς ἐγίνοντο διασκεδάσεις, βαπτίσια κλπ., ποὺ ἄφησαν ἐξαίρετες ἀναμνήσεις.

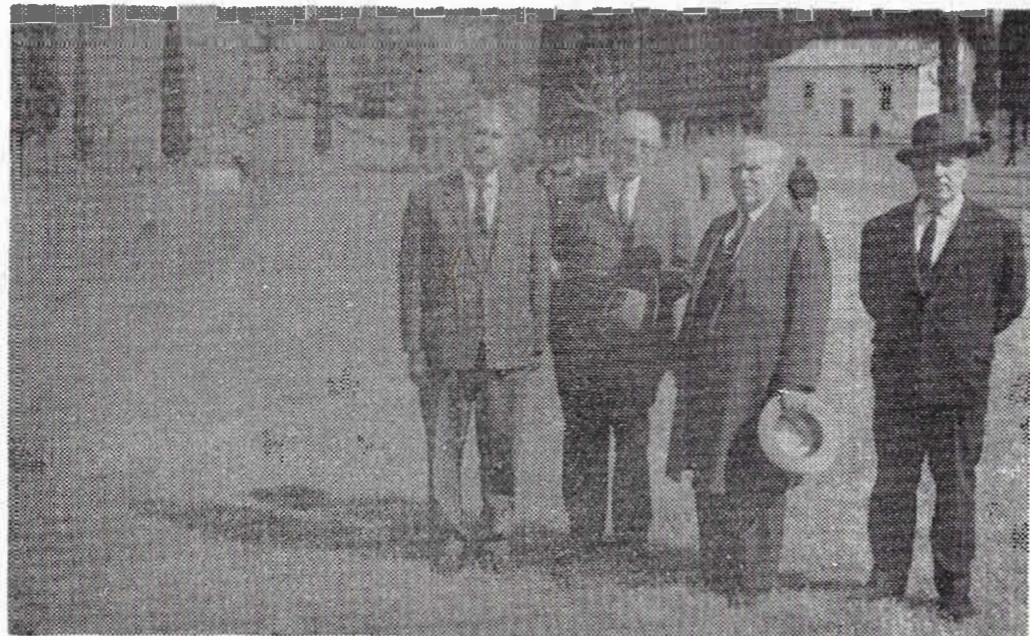
Ὁ ναὸς τοῦ Ἅγ. Νικόλα, στὴν ὀμώνυμη καὶ καταπράσινη κοιλάδα, ποὺ τὴν πλαισιώνει πλούσια βλάστησις, ἔχει μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα παράδοσι.

Ὁ συμπολίτης Θεοδ. Ἄλ. Παρασκευόπουλος (Καρρᾶς) ἀφηγεῖται τὰ ἐξῆς σχετικὰ μὲ τὸ πῶς ἔγινε ἡ ἀνέγερσις νέου ναοῦ, καὶ μάλιστα τοῦ Ἅγ. Νικολάου, ὅπως τοῦ εἶχε διηγηθῆ ἡ γιαγιά του Παναγιώτα, τὸ γένος Βουζίκα.

Τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ἅγ. Νικόλα μαρτυρεῖ ὅτι αὐτὴ εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὸν Θεόδ. Καρμίρη - Παρασκευόπουλο (Καρρᾶ), πάππον τοῦ Θεοδώρου, ποὺ μᾶς μεταδίδει τὴ διήγησι:

— Μίαν ἡμέραν τοῦ Μαΐου τοῦ ἔτους 1893 ὁ Θεόδωρος Καρμίρης -

Καρράς, μετέβαιναν, ως ἐγένετο συνήθως καθ' ἐκάστην, εἰς τὰ κτήματά του εἰς θέσιν «Κουβέλι». Ἐνῶ δὲ εὐρίσκετο ἐν πορεία καὶ εἰς τὸ σημεῖον τῆς διασταυρώσεως τῶν ἡμιονικῶν ὁδῶν ἀπὸ Ζαγκλακὰ εἰς Βοϊθόντα καὶ ἀπὸ Κοτριώνια εἰς Κουβέλι καὶ ἀκριβῶς ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζει νὰ εἶναι κάπως ὀμαλὸν καὶ ὀριζόντιον τὸ ἔδαφος, ἔνθα καὶ τὰ κτήματα Καραλῆ, βλέπει ἐνώπιόν του τὸν «Ἅγιον Νικόλαον». Οὗτος, ὁ Ἅγιος, ἀφοῦ τὸν καθοῦ-
 χασε, διότι τὸ ὄραμα τοῦτο σφόδρα τὸν ἐφόβισεν, τοῦ εἶπεν ὅτι εἶναι «ὁ Ἅγιος Νικόλαος» καὶ ὅτι πρέπει νὰ συννενοηθῆ με τοὺς ἱερεῖς καὶ προεστοὺς τοῦ Ἰσαρι νὰ ἀνοικοδομήσουν ἓνα ναόν, εἰς ὃ σημεῖον ἦδη

Μιά ἄποψη τοῦ Ἁγιο Νικόλα: Διαστρέφονται (ἀπ' τ' ἀριστερὰ) οἱ Π. Σπυρό-
 πουλος, Ἰω. Χ. Ζιόμπολας, Β. Π. Ζιόμπολας καὶ Ἄνδρ. Γ. Κατριβάνος

ἀνηγέρθη καὶ ὑπάρχει. Κατόπιν ἡ ἐνώπιόν του ὄπτασις, δηλαδή «ὁ Ἅγιος Νικόλαος», ἐξηφανίσθη. Τότε ὁ γέρος διέκοψε τὸ δρομολόγιόν του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Ἰσαρι καὶ διηγήθη εἰς τὴν σύζυγόν του τὰ διατρέξαντα καί, παραμείνας ἐκ τοῦ φόβου του οἴκοι, εἰς οὐδένα ἄλλον.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ἐνῶ ἐξετέλει τὴν αὐτὴν διαδρομὴν πρὸς τὸ Κουβέλι, βλέπει εἰς τὸ αὐτὸ πάλιν σταυροδρόμι τὸν «Ἅγιον Νικόλαον» ἐνώπιόν του, ὅστις, τώρα, τὸν ἐρωτᾷ διατί δὲν ἐξετέλεσε τὴν ἐντολήν του, δηλαδή διατί δὲν μετέβη πρὸς συνάντησιν τῶν ἱερέων διὰ νὰ τοὺς ἐκθέσῃ τὰ τῆς ἐντολῆς διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ναοῦ. Τόσον ἐταράχθη ὁ Γεροθόδωρος, ὥστε ἐπέστρεψεν ἀμέσως εἰς τὸ Ἰσαρι, ἐγκαταλείψας ἐκεῖ, εἰς τὸ μέρος τῆς ὄπτασις, ἀδέσποτον τὸν ὄνον του, μεθ' οὗ μετέβαιναν εἰς τὰ κτήματά του. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἀφηγήσεως, ἀναφέρεται ὅτι τὸ ζῶον καίτοι διήρχετο διὰ μέσου ἐοπαρμένων ἀγρῶν καὶ ἀπεριφράκτων καί, καθ' ὃ μὴν Μάϊος, μετὰ τὰ σιτηρὰ ἐν ἀναπτύξει, δὲν ἐπροξέ-
 νησεν εἰς αὐτὰ ζημίαν, ἀλλὰ ὡςπερ ὀδηγούμενον ὑπὸ τινος ἔφθασεν εἰς τὰ εἰς Κουβέλι κτήματα τοῦ κυρίου του.

Ὡς ἐπέστρεψε τὴν δευτέραν ταύτην φορὰν εἰς Ἰσαρι, ὠμίλησεν καὶ πάλιν εἰς τὴν σύζυγόν του, διὰ τὴν νέαν ἐμφάνισιν, ἐνώπιόν του,

τοῦ «Ἁγίου Νικολάου» καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰδοποιήθη σχετικῶς ἐκ τῶν ἱε-
 ρέων ὁ Παπακαρμύρης, ὅστις ἦτο καὶ θεῖος του. Ὁ ἱερεὺς προσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γεροθόδωρου καὶ ἀφοῦ ἤκουσεν ὅτι οὗτος τοῦ διηγήθη, ἀνέγνωσεν δι' αὐτὸν ἐκκλησιαστικὰς πινὰς εὐχὰς καὶ τοῦ συνέστησεν νὰ κοιμηθῆ. Ὁ γέρος ὁμως διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐπίφρειαν τῆς ὄπτασις τοῦ «Ἁγίου Νικολάου», δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἡσυχάσῃ καὶ ἐπεσκέφθη καὶ ἀνέ-
 πτυξεν ὅτι σχετικὸν καὶ εἰς τὸν ἀρχιμανδρίτην, τὸν Παπαλεωνίδα. Ὁ τελευταῖος οὗτος δὲν ἔδωσεν, ἀρχικῶς, οὐδεμίαν πίστιν καὶ σημασίαν, ἀλλὰ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐνῶ ἐλειτούργη εἰς τὸν καθεδρικὸν Ναόν Ἰσαρι, τοῦ ὑπέμνησεν ὁ Γεροθόδωρος τὰ τῆς ὄπτασις του καὶ τῆς ἐντολῆς, ποὺ διεδίδασεν, τοῦ Ἁγίου. Τότε, ὁ Παπαλεωνίδας ὑπέστη, ὡς ἔλεγεν ὁ ἴδιος, ἓνα ἰσχυρὸν κλονισμὸν καὶ ἠσθάνθη μίαν ἐσωτερικὴν ἐντολήν νὰ πιστεύ-
 σῃ εἰς αὐτὰ ποὺ τοῦ εἶπεν περὶ τῆς ἀνεγέρσεως τῆς ἐκκλησίας. Πρά-
 γματι, ἐν ὥρᾳ λειτουργίας, ὁ Παπαλεωνίδας, ἐνώπιον καὶ τῶν δύο ἄλλων συλλειτουργούντων μετ' αὐτοῦ ἱερέων, τοῦ Παπακαρμύρη καὶ τοῦ Πα-
 παθανάση — Σιώρη, ἀπὸ τοῦ πρὸ τῆς ἱερᾶς πύλης βήματος, ὡμολόγησεν ὅτι ἐσοφάλλεν, διότι δὲν ἔδωσεν ἀρχικῶς πίστιν εἰς τὰ λόγια τοῦ Γερο-
 Καρρά καὶ ὅτι ἦδη πιστεύων εἰς αὐτὰ ἀναλαμβάνει τὴν πρωτοβουλίαν διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῆς ἐκκλησίας.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, οἱ ἱερεῖς μετὰ πολλῶν ἐκ τῶν κατοίκων, ἔχον-
 τες μαζὶ τὸν γέρο - Θόδωρον μετέβησαν εἰς τὴν γνωστὴν σήμερον τοποθεσίαν τοῦ Ναοῦ τοῦ «Ἁγίου Νικολάου». Ἐκεῖ ὁ γέρος εἶδεν καὶ πάλιν, διὰ τρίτην φορὰν, ἐνώπιόν του, τὸν Ἅγιον, χωρὶς βεβαίως νὰ τὸν βλέπουν καὶ οἱ ἄλλοι κάτοικοι καὶ ὑπὸ τὰς ὀδηγίας του προσδιωρίσθη ἡ ἀκριβὴς θέσις ἔνθα καὶ ἐκτίσθη ἡ ἐκκλησία.

Διὰ τὴν συγκέντρωσιν χρημάτων, ὁ τυχὼν τῆς ὑψίστης τιμῆς νὰ ὀραματοθῆ τὸν Ἅγιον, περιῆλθε τὰ χωρὰ τῆς περιφέρειας καὶ συνέ-
 λεξε χρήματα καὶ εἰσφορὰς εἰς εἶδη. Δὲν ἠτύχησεν ὁμως οὗτος νὰ πα-
 ραστῆ εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκκλησίας ταύτης, διότι δύο περίπου μῆνας ἐνωρίτερον ἀπ' αὐτὰ ἀπεβίωσεν.

Πρὶν τελεκῶσω, τὴν ἱστορίαν αὐτὴν σημειῶ τὰ ἑξῆς: Ὁ παππούς μου ἦτο τότε περίπου 52 — 55 ἐτῶν. Τὸν ἀναφέρω ὁμως ὡς «Γεροθόδω-
 ρον», διότι ἔτσι τὸν ἔλεγεν ἡ γιαιγιά μου κατὰ τὰς δι' αὐτὸν διηγήσεις τῆς. Ἡ γιαιγιά μου Παναγιώτα ἦτο, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν παππού μου, εὐ-
 φρευστάτη, καίτοι δὲ ἀγράμματος, ἀριθμομνήμων καὶ ἠδύνατο νὰ πολλα-
 πλασιάσῃ ταχύτατα, ἀπὸ μνήμης, διηρηφίους ἀριθμούς, ὡς καὶ νὰ ὑπο-
 λογίζη ποίαν ἀκριβῶς ἡμερομηνίαν θὰ ἔχωμεν Πάσχα μετὰ δύο, τρία ἢ περισσότερα ἔτη.

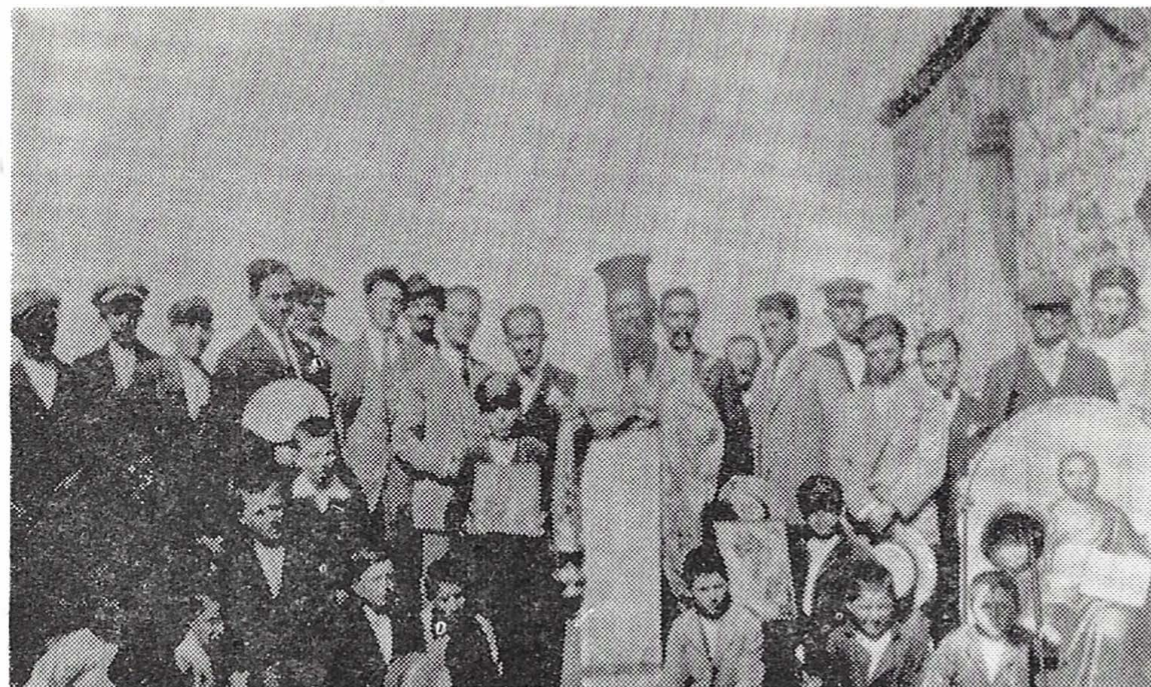
— Σ' ἓνα μικρὸ κελλί, ποὺ ἐκτίσθη ἐκεῖ ἐμόνασε ὁ πρῶτος νεωκόρος, ὁ Πέτρος Τσαντίλης, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἀπεβίωσε, ἐτάφη ἐκεῖ πλησίον. Τὸν ναὸ ὑπηρετήσε ἐπίσης ὁ Γεώργιος Βουζίκας ἢ κουφός, ὁ ὁποῖος πολὺ ἐργάσθηκε γιὰ τὴν διαμόρφωσιν καὶ ἐξωραϊσμὸν τοῦ γύρω χώρου.

Εἶναι βέβαιον ὅτι κατὰ τὴν Ἐπανάστασι, τὸ Ἰσαρι εἶχε 2 ἱερεῖς:

τὸν Οἰκονόμου (Οἰκονομόπουλον) ἢ Κοκκίνη, ἀπὸ τὴν Γαράντζα καὶ τὸν Παπαθανάση Ρούπα, ποὺ ἦταν ἄτεκνος.

Θετὸς γυιὸς τοῦ Παπαθανάση ἦταν ὁ Λεωνίδας Οἰκονομόπουλος, μετέπειτα ἱερεὺς, δάσκαλος καὶ τέλος ἀρχιμανδρίτης, στὸ Ἴσαρι.

Μετὰ τὸν Οἰκονόμου ἐγίνε ἱερεὺς ὁ Παπανικόλας Σακελλάριος, ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῶν Ντελαίων (Σακελλαριαδαίων). Καὶ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Παπα - Ρούπα ἐχειροτονήθη (1865) ἱερεὺς ὁ Παναγιώτης Ρούπας ἢ Καρμύρης, ὁ κατόπιν Σακελλαρίου.

Προπολεμικὴ λιτανεὶα στὸ Ἴσαρι μὲ τὸν ἱερέα Δ. Καντῆ

Ἐν συνεχείᾳ ἐγίναν ἱερεῖς οἱ Ἄθαν. Σιώρης καὶ Λεωνίδας Οἰκονομόπουλος.

Νεώτεροι εἶναι ὁ Ἀσιμάκης Τσουτσουμπράς, ὁ Δημ. Καντῆς καὶ ὁ Ἰωάν. Ντόρντας.

Δηλ. ἀπὸ τὸ 1821 μέχρι σήμερα τὸ Ἴσαρι εἶχε 9 ἱερεῖς.

Πρέπει νὰ υπογραμμίσωμε ὅτι καὶ οἱ ἑννέα αὐτοὶ κληρικοὶ ὑπῆρξαν ὑποδειγματικοὶ καὶ ἀξιοσέβαστοι. Γιὰ τοὺς τρεῖς, ἰδιαίτερος, Παπαλεωνίδα, Παπα - Καρμύρη καὶ Παπα - Σιώρη ὁ σεβασμὸς τοῦ πληθυσμοῦ πρὸς αὐτοὺς ἦταν ἀπέραντος καὶ ἀνυπόκριτος. Ἐστέκοντο πράγματι στὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς τους. Ἀναφέρεται σχετικὰ ὅτι ὁ ἐπίσκοπος Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἰωάννης Μαρτίνος ὠμιλοῦσε μὲ θαυμασιὸ γιὰ τοὺς κληρικούς μας αὐτούς:

— ●ἰ παπάδες τοῦ Ἴσαρι, ἔλεγε, δὲν εἶναι παπάδες, ἀλλὰ δεσποτάδες!!!...

Γιὰ τοὺς τρεῖς ἱερεῖς, Οἰκονομόπουλον Καρμύρη καὶ Σιώρη, ὁ Γρηγ. Καραλῆς ἀναφέρει τὰ ἐξῆς σὲ δημοσίευσμά του σὲ ἐφημερίδα:

— Ὁ γράφων ἐγνώρισε στὰ μικρά του χρόνια — πρὸ τοῦ 1897 — τρεῖς ἱερεῖς τοῦ Ἴσαρι. Τὸν Παπα - Παναγιώτην, ποὺ τὸν

ἔλεγαν Παπα - Καρμύρη, τὸν Παπα - Λεωνίδα, τὸν Οἰκονομόπουλον καὶ τὸν Παπα - Θανάση Σιώρη. Εἶναι ἀληθινοὶ εἰς ὅλους οἱ συλλειτουργίες ποὺ ἔκαναν καὶ οἱ τρεῖς καὶ ἰδίως τὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Λαμπρῆς.

Μορφωμένοι καὶ οἱ τρεῖς, σεμνοί, ἀξιοπρεπεῖς, ἀξιοσέβαστοι. Ὁ Παπα - Λεωνίδας εἶχε φοιτήσει εἰς τὴν Ριζάρειον Σχολὴν καὶ οἱ ἄλλοι δύο διετέλεσαν καὶ διδάσκαλοι τοῦ χωριοῦ. Καλοὶ νοικοκυραῖοι καὶ οἰκογενειάρχαι καὶ οἱ τρεῖς. Ἄλλὰ ἐκτὸς τοῦ Παπα - Σιώρη, ποὺ εὐτύχησε νὰ ἰδῆ πολλὰ παιδιά καὶ πρὸ πολλὰ ἐγγόνια προσδεύοντα, οἱ ἄλλοι δύο ἐδοκιμάσθησαν ὡς οἰκογενειάρχαι καὶ ἐθρήνησαν γιὰ πολλὰ ἰοκογενειακά τους ἀτυχήματα.

Ὁ Παπα - Σακελλάριος εἶναι ὁ ἰδρυτὴς τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν Σακελλαριαδαίων. Γυιοὶ του ἦσαν ὁ Δημήτριος, γερουσιαστῆς ἐπὶ Ὀθωνος καὶ ὁ Θεοδωράκης, ὁ ὁποῖος διετέλεσε Δήμαρχος Λυκοσοῦρας, πατέρας τοῦ ἐπίσης Δημάρχου Νικολῆ Σακελλαριάδη.

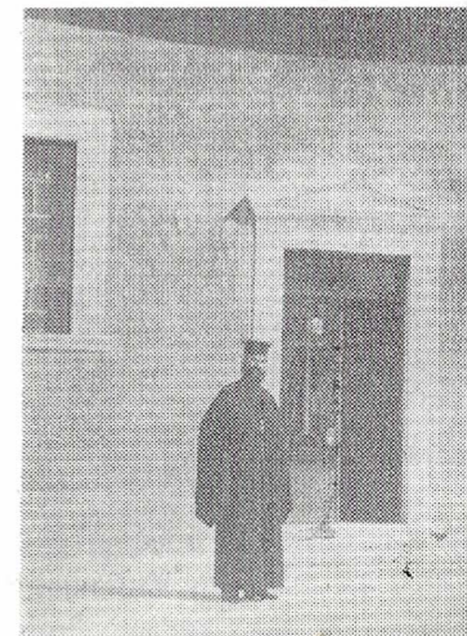
Ὁ Παπα - Λεωνίδας ὑπῆρξε μορφωμένος κληρικός, ἀπόφοιτος τῆς

Ἀριστερὰ (ἄνω): Ὁ ἱερεὺς Ἄθ. Σιώρης

Ἀριστερὰ (κάτω): Οἱ ἱερεῖς Ἴσαρι καὶ Χροῦσα Ἰω. Ἄθ. Ντόρντας καὶ Θεόδ. Ζ. Μπάκας

Δεξιὰ (κάτω): Στὴν εἴσοδο τοῦ Ἁγίου Νικόλα ὁ ἱερεὺς Ἰω. Ντόρντας

Ριζαρείου Σχολής και έξαιρετος διδάσκαλος. Είχε νυμφευθή την Παναγιώτα Δημ. Σακελλαριάδη. Απόκτησε πολλά παιδιά, αλλά τα άρρενα απέθανον πρόωρα. Απεβίωσε το 1917.

Ο Παπα - Κορμύρης, έξαιρετικού ήθους και χαρακτήρος, πολύ αξιοσέβαστος, απεβίωσε το 1900. Είχε τρεις γιους και πολλές θυγατέρες.

Ο Παπαθανάσης Σιώρης ήταν γυός του Παντελή Σιώρη και έγγονος του αγωνιστή Άθαν. Σιώρη. Έγεννήθη το 1833. Ήταν έξαιρετικής μορφώσεως και καλωσύνης. Υπηρέτησε δάσκαλος στο Ίσαρι και Βάστα. Είχε δύο γιους, τον Γιάννη, που έγινε επιθεωρητής Δημ. Σχολείων και τον Παντελή που ήρθε από την Αμερική και έλαβε μέρος στον Βαλκανικό πόλεμο, με τον βαθμό του λοχαγού των Γαριβαλδινών. Θυγατέρες δέ την Αναστασία, που παντρεύτηκε τον Χρ. Βουρνά, στο Λακούρτσι, την Γαρυφαλιά, που παντρεύτηκε τον Δημ. Σιώρη, την Παναγιώτα, που παντρεύτηκε τον Π. Αδαμακόπουλο στους Χράνους και την Παναγιώτα, που παντρεύτηκε τον Λουκά Κώτσιρα. Απεβίωσε τον Νοέμβριο του 1912. Επικήδειό του εξεφώνησε ο καθηγητής του Έλληνικού Σχολείου Ίσαρι και μετέπειτα Γυμνασιάρχης Μεγαλοπόλεως Μιχ. Κίντζιος, όστις έτελείωσε τον λόγο του, με την εξής φράση: «Την πίστιν τετήρηκα, τον δρόμον τετέλεκα, νυν απολύεις την δούλον σου...».

Μετά τον θάνατο των άνωτέρω τριών ιερέων έχειροτονήθη ιερέας ο Ασημάσης Τσουτσιμπής, τελειόφοιτος σχολαρχείου, καλός ήθος και καλλίφωνος λειτουργός. Είχε οικογενειακά άτυχήματα και απέθανε πρόωρα το 1923.

Σύγχρονος τούτου ήταν ο Παπα Δημήτρης Ίω. Καντής, τελειόφοιτος Σχολαρχείου και αυτός, αγαθός και πρῶος, μεγάλης δέ καλωσύνης. Ήταν άνιδιοτελής και προσέφερε υπηρεσίες σε άσθενείς, εφαρμόζων έντολες Ιατρών. Απεβίωσε στις 18.10.1935 εις ηλικίαν 56 ετών, αφήσας αγαθήν μνήμην σε όλους τους Ίσαραίους. Γιοί του είναι ο Κώστας Καντής, καθηγητής Θεολογίας και ο Ξενοφών Καντής, ιδιωτικός υπάλληλος. Είχε και τρεις θυγατέρες.

Τελευταίος ιερέας και σήμερα είναι ο Παπα - Γιάννης Αθ. Ντόρντας, απόφοιτος Γυμνασίου. Έχειροτονήθη το 1939, σε ηλικία 31 ετών. Είναι αγαθός, εύπροσήγορος και έχει σημειώσει σημαντική κοινωνική δραστηριότητα στο Ίσαρι. Είναι ακούραστος και πρόθυμος, εύθυμος και άκακος, προσφέρει δέ πολλές υπηρεσίες στον τόπο μας, απολαμβάνων γενικής εκτιμήσεως και σεβασμού. Είναι πατέρας 4 τέκνων, 3 άρρένων και 1 κόρης.

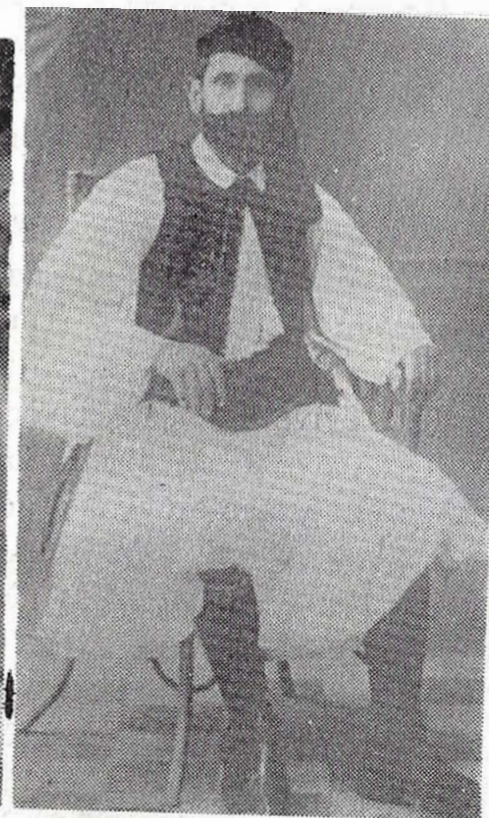
Πριν κλείσουμε το κεφάλαιο τούτο, θα πρέπει να περιλάβουμε και τους ψάλτες του Άγ. Νικολάου.

Ήταν οί Γιάννης Θ. Ξηρόκωστας ή Θήτας, Φώτης Ντουσιόπουλος, Δημ. Ζορμπάς και μετέπειτα οί Χρ. Ρούπας, Γιάννης Τίγκας κ.ά.

Για τον Γιάννη Ξηρόκωστα, ο Γρηγ. Καραλής δίνει ένα θαυμάσιο πορτραίτο σε ένα σχετικό δημοσίευσμά του:

Ο Δημ. Ζορμπάς (με τη γυναίκα του), άριστος ψάλτης

Ο Ίω. Ξηρόκωστας ή Θήτας, δεξιός ψάλτης

«Ούτος ως ψάλτης επί δεκαετίες δλόκληρες αποτελούσε το τέταρτον άπαραίτητον μέλος εις τας λειτουργίας. Ο Μπάριμπα - Γιάννης είχε σχετικήν μόρφωσιν, ήτο δικαστικός κλητήρας, καλός οικογενειάρχης και καλός καλλιεργητής. Άλλά κυρίως ως ψάλτης ήτο καλλίφωνος και με την άβίαστη φυσική, χωρίς λαρυγγισμούς, φωνή του συνειπλήρωνε και έλάμπρυνε τας λειτουργίας. Τις μεγάλες γιορτές και ιδίως την Αναστασι και «Άγάπη» έβαζε και αυτός την γιορτινή του φωνή και λέε ότι έγέμιζε με αυτή την έκκλησία, από την όποιαν έλειπαν μόνον μερικοί τσοπάνηδες. Άξέχαστη παραμένει εις τούς συγχρόνους του ή συμπαθής φυσιογνωμία του και ή φωνή του. Έβοηθείτο κατά τας έορτάς του Πάσχα και από τον επίσης καλλίφωνον και λεβέντην ψάλτην Φώτην Ντούσιόπουλον και όλοι μας, μικροί - μεγάλοι, έννοιάματε ότι πραγματική ήτανε Μεγάλη Λαμπρή. Και οί δύο ίναφερθέντες δεν ήσαν μόνον καλλίφωνοι ψαλτάδες, αλλά και καλοί τραγουδιστάδες στους χορούς. Σάν τελείωνε ή «Άγάπη» έρπαιναν στο χορό στο μεγάλο έλθονι, που τον είχαν άρχισει οί άείμνηστοι Γερο - Βασίλης Ντούσιας, Γερο - Γιώργης Μαργανάς, ο Φώτης Σιώρης και ο Χρίστος Σιώρης και άλλοι. Η συμμετοχή του Μπάριμπα - Γιάννη στο χορό και τα τραγούδια του, έδιδαν το γενικόν σύνθημα να μπουν βλοι και να κρατάη ως την νύχτα του Θεού χορός τρικούβετος με τρεις γύρους. Άξιοσημείωτο είναι ότι φορούσε φουστάνέλλες σ' όλη του τη ζωή, μέχρι του θανάτου του, το 1942».

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ (Βουλευται Δήμαρχοι Κοινοτάρχαι)

ΤΟ ΙΣΑΡΙ, μετά την απελευθέρωσι, λόγω έπικαίρου θέσεως μεταξὺ τῶν χωριῶν τῆς Λυκοσοῦρας καὶ λόγω πληθυσμοῦ, ἔγινε πρωτεύουσα τοῦ Δήμου Λυκοσοῦρας.

Ἔνεκα τούτου, πολὺ γρήγορα ἀπέβη κέντρο μεγάλης πολιτικῆς δραστηριότητος καὶ ἔδωσε σημαντικὸν ἀριθμὸν ἐκλεκτῶν πολιτικῶν στελεχῶν. Σχεδὸν πάντοτε ἔδινε τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο Βουλευτῶν τῆς Μεγαλοπόλεως.

Τέσσαρες Ἰσραραϊκές οἰκογένειες ἀνεμίχθησαν στὴν πολιτικὴ ζωὴ καὶ ἀνέδειξαν βουλευτάς, γεροισιαστὰς καὶ Δημάρχους.

Οἱ οἰκογένειες αὐτὲς εἶναι: οἱ Κατριβαναῖοι, οἱ Σακελλαριαδαῖοι, οἱ Ἀνδριοπουλαῖοι καὶ οἱ Σιωραῖοι.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1830 μέχρι σήμερα (1972) τὸ Ἰσαρι ἀνέδειξε 6 βουλευτάς, τούς: Δ. Σακελλαριάδη, Ἀθ. Σακελλαριάδη, Ἀθ. Κατριβᾶνο, Στέφ. Ν. Σακελλαριάδη, Χρ. Ἀλ. Κατριβᾶνο καὶ Ἰω. Σ. Ἀνδριόπουλο.

Κατριβαναῖοι

Μεγάλη οἰκογένεια, πολὺρριζος καὶ πολυάνθρωπος. Βγῆκε μὲ αἴγλη ἀπὸ τὸν ἐπικὸ ἀγῶνα, χάρις στοὺς κορυφαίους ἀγωνιστὰς Κατριβαναίους.

Αὐτὴ ἡ αἴγλη τῆς ἔδωσε τὴ δύναμι νὰ ἀναμικθῆ στὰ κοινὰ μὲ ἀξιόλογα πολιτικὰ στελέχη, πὺ ἐφάνηκαν ἀντάξια τῆς ἱστορίας τῶν προγόνων τους.

Πρῶτος Κατριβᾶνος βουλευτῆς ὑπῆρξε ὁ Ἀθανάσιος Κατριβᾶνος, γιὸς τοῦ πολεμιστῆ Ἀλέξη Κατριβάνου. Οὗτος ἐγεννήθη περὶ τὸ 1827 καὶ πέθανε τὸ 1913, σὲ ἡλικία 86 ἐτῶν.

Ἐσπούδασε νομικὰ καὶ ἐδικηγόρησε στὴν Ἀθήνα, ὅπου ἐγκατεστάθηκε, μέχρι τοῦ θανάτου του.

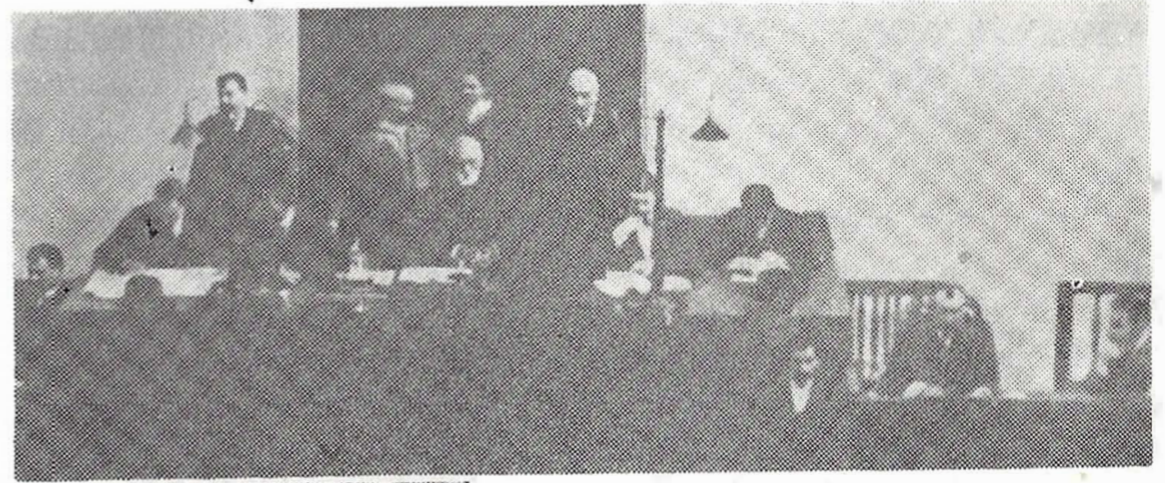
Ἐξελέγη βουλευτῆς τὸ 1858, ὅποτε ἔγινε καὶ Γραμματεὺς τῆς Βουλῆς. Ἐπολιτεύθη ὑπὸ τὴ σημαία τοῦ κόμματος τοῦ Ἀλεξ. Κουμουνδούρου καὶ κατόπιν τοῦ Χαριλάου Τρικούπη. Ἐξελέγη πολλές φορές βουλευτῆς Μεγαλοπόλεως καὶ κατὰ τὶς δύο ἀναθεωρητικὰς βουλὰς τοῦ 1910 καὶ 1911 ἔγινε καὶ προσωρινὸς Πρόεδρος αὐτῶν.

Ὁ Ἀθαν. Κατριβᾶνος ἔχαιρε μεγάλης ἐκτιμήσεως καὶ προσέφερε πολλές ὑπηρεσίες στὸν τόπο μας καὶ στοὺς νέους, πὺ ἐσπούδαζαν τότε στὴν Ἀθήνα.

Ἡ σύζυγός του Ἀμαλία, τὸ γένος Χατζημιχάλη, ἀφῆκε ἀγαθὴ μνήμη λόγω τῆς καλωσύνης καὶ τῆς δράσεώς της.

Ὁ Ἀθαν. Κατριβᾶνος εἶχε μιὰ κόρη, τὴν Τασία, ἡ ὁποία ἔλαβε σύζυγο τὸν Ἀθανάσιο Παπαχελαῖ, παιδιὰ τῆς ὁποίας ἦσαν οἱ Ἀλέξης καὶ Ἐπαμεινώνδας Παπαχελαῖς.

Ἄλλος Κατριβᾶνος βουλευτῆς ἦταν ὁ Χρ. Ἀλέξη Κατριβᾶνος. Ἐγίνε δικηγόρος καὶ ἐγκατεστάθη στὸ Λεοντάρι, ὅπου καὶ ἐνυμφεύθη

Ἄνω: Τὸ προεδρεῖο τῆς Βουλῆς, πρωθυπουργοῦντος τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου, καὶ στὸ μέσον ὁ πρόεδρος Ἀθαν. Ἀλ. Κατριβᾶνος

Παραπλεύρως: Ὁ Ἀθαν. Ἀλ. Κατριβᾶνος

Χρ. Ἀλ. Κατριβᾶνος, βουλευτῆς

Ὁ πατέρας τοῦ Ἀθαν. Κατριβάνου, ἀγωνιστῆς τοῦ 21 Ἀλέξης Κατριβᾶνος

τῆ Βασιλικῆ Κοσονάκου, κόρη τοῦ βουλευτοῦ καὶ ὑπουργοῦ Ἡλ. Κοσονάκου. Ἐξελέγη βουλευτὴς τὸ 1924, ὑπὸ τῆ σημαία τῆς Δημοκρατικῆς Ἐνώσεως τοῦ Ἀλεξ. Παπαναστασίου. Διετέλεσε ἐπὶ τι διάστημα καὶ Νομάρχης.

Υἱοὶ αὐτοῦ εἶναι οἱ Ἡλίας Κατριβᾶνος, δικηγόρος, τ. βουλευτῆς Ἀρκαδίας καὶ Θεόδωρος Κατριβᾶνος, δικηγόρος, τ. Δημοτικὸς Σύμβουλος Ἀθηναίων.

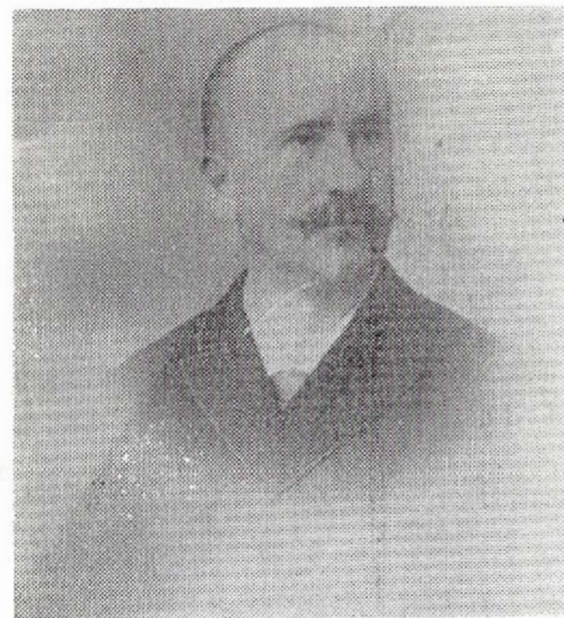
Ἡ οἰκογένεια τῶν Κατριβαναίων ἀνέδειξε καὶ Δήμαρχο Λυκοσοῦρας σὲ πολλὰς περιόδους, τὸν Ἀνδρέα Π. Κατριβᾶνο, ποὺ ἐγκατέλειπε τὴ Νομικὴ χάριν τῆς πολιτικῆς. Ὁ Ἄνδρ. Κατριβᾶνος εἶχε υἱοὺς τοὺς Ὀδυσσεά, Ἰωάννη καὶ Ἀπόστολο καὶ θυγατέρες τὶς Εὐανθία Β. Μεντῆ, Εὐαγγελία καὶ Ἐλένη Κατριβάνου.

Σακελλαριαδαῖοι

Πρῶτος Ἰσαραῖος βουλευτῆς (καὶ γεροϋσιαστής) μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι καὶ τὴν ἀνακήρυξι τοῦ Συντάγματος καὶ πρῶτος Σακελλαριάδης πολιτικός, ἀναφαίνεται ὁ Δημ. Ν. Σακελλαριάδης. Ὑπῆρξε ὀθωνιστής.

Μετέσχε τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821 καὶ διετέλεσε ἀξιωματικός. Εἶχε τέσσερας υἱοὺς, τοὺς: Ἀθανάσιο, δικηγόρο καὶ βουλευτὴ, Κωνσταντῖνο, ἰατρό, Γεώργιο, φαρμακοποιὸ καὶ Νικολό, κτηματία.

Ἀθ. Δ. Σακελλαριάδης

Στέφ. Ν. Σακελλαριάδης

Δεύτερος Σακελλαριάδης βουλευτῆς εἶναι ὅπως γράφομε καὶ ἀνωτέρω, ὁ Ἀθανάσιος Δ. Σακελλαριάδης, γεννηθεὶς τὸ 1846. Ἐσπούδασε Νομικὰ καὶ ἐδικηγόρησε σιτὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸ 1872 — 1931. Ἐξελέγη τρεῖς φορές βουλευτῆς ἀπὸ τοῦ 1880 — 1898. Ἀπεβίωσε τὸ ἔτος 1939, χωρὶς ἀπογόνους.

Τρίτος Σακελλαριάδης βουλευτῆς εἶναι ὁ Στέφανος Νικ. Σακελλαριάδης, γεννηθεὶς τὸ 1877. Ἐσπούδασε νομικὰ καὶ ἐδικηγόρησε σιτὴν

Ἀθήνα μέχρι τοῦ θανάτου του, τὸ 1929. Ἐξελέγη 6 φορές βουλευτῆς Μεγαλοπόλεως ἢ Ἀρκαδίας, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1903, ὅτε ἐπέτυχε γιὰ πρώτη φορά.

Στὴ βουλὴ ἐξετέθη τὴν πρώτη φορά ὡς Θεοτοκικός, ἔπειτα ὑπὸ τὸν Δημ. Ράλλη μέχρι τοῦ θανάτου τούτου καὶ ἀκολούθως ὑπὸ τὸ Λαϊκὸ κόμμα.

Στὴν Ἀρκαδία συνειργάζετο πολιτικῶς ἐπὶ τῶν γενικῶν θεμάτων μετὰ τοῦ Ν. Γριανταφυλλάκου.

Τὸν Στέφανον Σακελλαριάδη μετὰ τὸν θάνατό του διεδέχθη πολιτικῶς ὁ ἐπ' ἀδελφῆ ἀνεψιὸς του Ἰωάν. Εὐθ. Ἀνδριόπουλος.

Δήμαρχοι ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῶν Σακελλαριαδαίων ὑπῆρξαν ὁ Θεόδωρος Ν. Σακελλαριάδης καὶ ὁ Νικόλαος Θ. Σακελλαριάδης.

Ὁ Θεόδ. Σακελλαριάδης ἐξελέγη Δήμαρχος Λυκοσοῦρας τὸ 1854.

Ὁ Νικόλαος (Νικολῆς) υἱὸς τοῦ προηγουμένου, ἐξελέγη Δήμαρχος τὸ 1895 καὶ ἀπεβίωσε τὸ 1918. Υἱοὶ αὐτοῦ εἶναι ὁ Θεόδωρος, δικηγόρος, τ. νομικὸς σύμβουλος τοῦ Ἑλλ. Προξενείου Ν. Ὑόρκης καὶ ὁ Ἰωάννης, δικηγόρος, ἐπιχειρηματίας στὶς Η.Π.Α.

Ἀνδριοπουλαῖοι

Ὁ Εὐθύμιος Γιαννάκη Ἀνδριόπουλος, ἀπὸ τὸν Κραμποβό, εἶναι ὁ ἰδρυτὴς τῆς οἰκογενείας τῶν Ἀνδριοπουλαίων στὸ Ἰσαρι.

Υἱὸς τοῦ Εὐθυμίου Ἀνδριοπούλου ἦτο ὁ Γιάννης, ἰατρός, ὅστις ἐπολιτεύθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1929, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ θεοῦ του Στεφάνου Ν. Σακελλαριάδη.

Ἐξελέγη βουλευτῆς τὸ 1929, τὸ 1934 καὶ τὸ 1935. Ἀπέτυχε στὶς ἐκλογὰς τοῦ 1936.

Ἰωάν. Ἐ. Ἀνδριόπουλος

Ἀπεβίωσε τὸν Ἰούλιο τοῦ 1937 καὶ ἡ κηδεαία του στὸ Ἰσαρι ἐγίνε μὲ δαπάνη τοῦ δημοσίου.

— Δήμαρχος Λυκοσοῦρας ἐξελέγη τὸ 1899 ὁ Εὐθ. Ἀνδριόπουλος, τὸν ὁποῖον ὑπεστήριξε στὶς ἐκλογὰς ὁ Ἄνδρ. Κατριβᾶνος, τ. Δήμαρχος.